

אני מתבייש

במשך כעשר שנים הייתי פרופסור באוניברסיטת פאריס 6, לפני שנבחרתי ל"קולג' דה פראנס" ב-1973. מאותה שנה אני ממשיך לתת קורסים לתואר שלישי באוניברסיטה הזו. את כל עבודות המחקר שלי אני ממשיך לבצע במעבדה שותפה לאוניברסיטה זו. לכן אני מרגיש פגוע ישירות על ידי ההחלטה של הוועד המנהל של האוניברסיטה הפונה אל האיחוד האירופי בבקשה לא לחדש את החוזה לשיתוף פעולה אקדמי בין האיחוד וישראל, ואני חושב שיש לי את הזכות להביע את דעתי.

אני מתבייש עבור הקולגים האלה שמעזים להטיל נידוי על קולגים אחרים בגלל לאומיותם.

אני מתבייש עבור הקולגים האלה, העדים לעימות כואב, לסבל אכזרי ויומיומי של שני עמים, ובחרים לצבוע אחד הצדדים בצבעים שטניים, במקום לנסות ולקרר ביניהם.

אני מתבייש עבור הקולגים האלה שמעמידים פנים שאין הם יודעים דבר על כך שהאוניברסיטאות הישראליות הן זירות לדין דמוקרטי, זירות בהן נשמעים קולות רבים וחזקים המתנגדים לפוליטיקה של ממשלתם. באוניברסיטאות האלו. למרות כל מה שקורה, נשמרים הקשרים עם המקבילים הפלסטינאים, כדי ששיתוף פעולה אמיתי יוכל להתקיים כאשר הסכם שלום יתגשם לבסוף.

אני מתבייש עבור הקולגים האלה שמעמידים פנים כאילו אינם יודעים שכאשר הם מחליטים להעניש ולבודד את האקדמאים הישראלים הם בעצם תוקעים סכין בגבו של השלום.

בפנינו, האקדמאים והמדענים, ניצבים מרחבי פעולה גדולים: על ידי ההוראה שלנו אנחנו צריכים לתת לדור הצעיר את הרצון להתמסר למדע, לקיים את המחקר המדעי ברמה הגבוהה ביותר, לדאוג שהתגליות המדעיות לא ינוצלו לרעה, לעזור למדינות המתפתחות לשפר את המערכות החינוכיות והאקדמיות שלהן, כאשר זאת לבטח החומה הבטוחה ביותר נגד הסחף הפונדמנטלי. ננסה לפתח בנו את החוכמה, את אומץ הלב והנדיבות הנחוצים להגשמת המשימות השאפתניות האלה. אל ניתן להשחית את הפנים האמיתיות של האוניברסיטה על ידי התרוצצויות עקרות ומסוכנות שיודעות להתבטא אך ורק דרך שפת הנידויים וההחרמות.

Claude Cohen-Tannoudji
Professeur au College de France
Prix Nobel de Physique